

Minila je prva ura.

Enajstkrat . . . dvanajstkrat je udarilo kladivo ob veliki zvon. Cerkvenik je prijel za vrv, zvon se je zamajal, žvenkelj je udaril trikrat, petkrat, devetkrat . . . zvoni . . .

Učenci so hiteli iz šole. Veseli so bili. In zakaj bi ne bili? Saj so zopet prosti, in solnce tako lepo sije. Pa vendar niso tako veseli kakor po navadi; zakaj Joška pogrešajo. Včeraj, predvčerajšnjim in prej — vedno so se zbrali okrog njega, kričali, ga povpraševali, in on jim je odgovarjal . . . Danes ga ni med njimi; sedeti mora še v razredu: zaprt je! Učitelj bo že prišel ob pol eni uri — nemara še pozneje — in mu bo velel iti domov. Tako mu je rekel učitelj. Jožek je položil glavo na klop in je jokal . . . dolgo jokal . . .

Ta čas mu je tekkel počasi.

Zlagal bi se, ako bi rekel, da ni imel učitelj velikih in nelepkih lastnosti, zakaj pozabljiv je bil, to se reče, toli pozabljiv, da je pozabil na Joška, zaprtega v šoli čez četrto uro. To je velika pozabljivost! Jožek pa ni hotel svojevoljno iti domov; prebiti je hotel kazen; še na misel mu ni prišlo, da bi bil učitelj pozabil. „Držati me hoče do večera, ta neusmiljeni človek, in misli, da jaz nisem nikoli lačen,“ je rekel sam pri sebi.

Hipoma se vrata odpro, in učitelj je bil, ki jih je odprl. „Pojdi domov, Jožek!“

S povešeno glavo in otožnim srcem se je vračal Jožek domov.

Ledene rože.

*Ej, ponoči včeraj
šla je starka zima
mimo okenca,
pa je starka zima
nanj potrkala:*

*„Oj, odprite, dragi,
gostoljubne duri,
da ogrejem se;
v hiši vaša pečka
nič za mraz ne ve.“*

*Oj, ti starka zima
le ostani zunaj,
nič te treba ni,
mačeha ti kruta,
v naši hišici! —*

*Zunaj starka zima
vso je noč ostala
pa je trkala —
zjutraj pa so zrasle
rože iz — leda.*

Bogumil Gorenjko.

